

Klein geluk

Het speelde zich af in de pinkstervakantie van 1943. 's Nachts waren zoals gewoonlijk bij helder weer, de geallieerde bommenwerpers overgevlogen op weg naar de oorlogsdoelen en korte tijd later weer teruggevlogen, nadat zij hun last hadden afgeworpen boven de industriesteden in het Ruhrgebied. Het doffe gedreun van inslaande bommen had onze slaap wel verstoord. Wij beseften dat daar in de verte iets vreselijks gebeurde, maar waren toch weer ingeslapen. Wij waren gewend geraakt aan deze nachtelijke geluiden. Het was alsof er een zwaar onweer plaats vond, maar ver verwijderd.

Als kinderen voelden wij heel goed dat het geen gelukkige tijd was. Onze ouders spraken steeds over het onheil van de oorlog en wij merkten het aan allerlei voorvallen in ons dagelijks leven. Maar toch genoten wij van onze vakantiedagen in het ogenschijnlijk rustige plaatsje aan de grens met Duitsland. Wij wisten wel dat er in het dorp ook van alles aan de hand was. De pastoor en zijn beide kape-laans waren door de Duitsers opgepakt door verraad uit eigen parochie.

Niemand wist precies wat er hem boven het hoofd hing. Er woonden heel wat NSB'ers in het dorp, de meesten voor ons onbekenden, maar er waren er ook in onze eigen familie. Daar vermeden wij contact mee, ze vormden een vreemde dreiging. Wij wezen verdachte personen met de vinger na. Je wist dat je op straat en zeker tegen vreemden niet zo maar van alles kon zeggen. Maar wij kinderen voelden ons toch veilig in de bescherming van onze ouders en ons gezin.

Het was Tweede Pinksterdag en prachtig zomerweer. Mijn broertje en ik maakten een ochtendwandeling over de wal van het kasteel aan de rand van het dorp. Het was nog vroeg en stil. Er heerste een serene sfeer van vrede en jonge natuur. Wij liepen daar als over een tempelpad onder de allee van bomen in een door bladeren zacht gefilterd licht. De bloemen bloeiden in de weelderige tuinen aan weerszijden van de kasteelwal en in de verte zag je de frisse weiden. Er stond een licht windje dat heerlijke geuren meedroeg. Boven ons in de bomen zongen de vogels en de bijen zoemden om ons heen. Het was een concert van natuurgeluiden en boven alles uit hoorde je het voortdurend geroe-koe van houtduiven. Af en toe fladderde er een op.

Wij liepen daar met zijn tweetjes met geen ander doel dan buiten te zijn. Mijn broertje schopte steentjes voor zich uit. Ik vroeg hem niet of hij het ook zo heerlijk vond. Dat doe je niet op die leeftijd. Je ondergaat de dingen, maar je praat er niet over. Ik voelde mij op een bijzondere manier licht en gelukkig, zonder een spoor van kinderzorgen in die paradijselijke natuur en vroeg-zomer-atmosfeer.

Het was een beetje broeierig, in de verte kondigde zich een onweer aan en er kwamen al wat wolken aan de lucht. Maar wij wisten dat het nog ver weg was en haastten ons niet. Wij kwamen op tijd vóór de bui thuis. Even later begon het zachtjes te regenen.

Elk voorjaar, als 's morgens vroeg de duiven beginnen te koeren, overkomt mij opnieuw het geluksgevoel van die wonderlijke morgen. Het geeft mij inspiratie voor de dag die voor mij ligt. Het brengt een stukje geluk in mijn hart dat mij draagt en rust geeft. Door de dag heen kan ik zelfs de herinnering eraan oproepen en die geeft mij een duwtje om verder te gaan. Het is als verfrissende dauw op mijn ziel.